

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 254.

Tredie Session.

75de Møde.

Møndagen den 9de Februar.

(Fortf.)

Wilfens (fortsat): De værste af disse Besiddelser have vi heldigviis allerede silt os ved, men jeg nægter ikke, at jeg troer, at dem, vi have tilbage, kan man heller ikke aldeles friske i saa Henseende. Det er vel saa, at i Gjennemsnit lide vi ikke et ligefremt Pengetab derved, men jeg maa bemærke, hvad jeg glemte før at anføre, at der er et Par Talstørrelser, som jeg ikke kjender, at bringe i Rabat, ved det, jeg meddeelte som Resultat af disse Fortegnelser; der stod nemlig i de ældre Regnskaber ikke Noget fradraget for Centralbestyrelsen i Danmark og heller ikke i de nyere Regnskaber findes Noget om, at Pensionsskylden bliver forstørret ved de Embedsmænd, vi have i de vestindiske Besiddelser. Nu veed jeg meget godt, at den Tid er forløben, da man betragtede de vestindiske Der saa omtrent som de guineiske Besiddelser, som et Sted, hvor man temmelig sikkert kunde belave sig paa at lægge sine Been, naar man kom derover. Der var vistnok overdrevne Forestillinger desangaaende, men paa den anden Side kan det dog ikke nægtes, at mangt et Menneffeliv er forgaaet, og at mangen en kraftig Mand kom hjem, svækket paa Legemet; idetmindste have vi dog her hørt, at man har maattet tilstaae de vestindiske Embedsmænd en større Løn, end de ellers behøvede, fordi deres Sundhed udbrævede, at de engang inellem kom til Moderlandet, da de ikke kunde udholde i Langden og uafbrudt det vestindiske Klima. Det kan imidlertid være, at jeg tager Feil i saa Henseende.

Men nu spørger jeg: hvad er det da egentlig, vi vinde ved disse vestindiske Der? Er

det i nogen Henseende at betragte som en Tilvært for vor Magt, vor Anseelse, for vor politiske Indflydelse? Er det et Sted, hvor dansk Aand og dansk Sind fostres og næres? Er det et Sted, hvor dansk Literatur pleies, hvor den trives og blomstrer? Nei, tilviise Intet af dette; eller er det en Landsdeel, der forøger og bidrager til vor Udvikling i Fred, der styrker og bidrager til vor Opretholdelse i Krig? Heller ikke det. De forholdsviis meget saa virkelige danske Familier, der findes i Vestindien, gaae under i Massen af fremmede Indvandrede med fremmed Nationalitet, de fortabe sig saaledes deri, at de selv efter kortere eller længere Tids Forløb optage deres Sprog, deres Sæder og Skikke, og, hvor langt det er fra, at vi i trange Tider, som dem, vi nu have gjennemlevet, have nogen yderligere Styrke ved disse Landsdele, det have vi noksom erfaret, og dog vover jeg at paastaae, at, skøndt Emancipationen paa en saa uheldig Maade faldt netop samtidigt med Urolighederne her i Danmark og kostede os baade Penge og de saa kostbare vaabendygtige Arme, saa var dog denne Krig i Sammenligning med de fleste, der kunde være Tale om for Danmark, af en saare gunstig Bessaffenhed med Hensyn til Colonierne.

Det var netop denne tilfældige, forunderlige Omstændighed, at vi havde med en Modstander at gjøre, der ikke var i Besiddelse af nogen væsentlig Sømagt, som gjorde, at vi kunde tænke paa at beholde disse Colonier. Naar dette ikke er Tilfældet, er der intet Andet for os at gjøre, end at overlade dem til sig selv, og saaledes vil det efter al Sandsynlighed gaae hvergang, som det gik næstsidste Gang i Krigen. Men nu i rolige Dage, eller jeg vil hellere sige, i Fredens Dage, thi jeg staaer netop i den Formening, at Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Fredens Dage ville